בס"ד

שבת מברכים תמו"ז | ר"ח יום חמישי ושישי | המולד ליל חמישי 21:58 | 4 חלק'

שבת מברכים

דער בלעטל טיב הקהילה אויף אידיש

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

שלח
כ"ה סיון תשפ"ה

די צייטן לויט אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	7:12
מוצש"ק	8:31
ר"ת	9:05

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:11	סוז"ת א'	9:41
סוזק"ש ב'	9:04	סוז"ת ב'	10:16

די צייטן לויט די זומער זייגער

גליון מס': קל"ט
שנה ג'

טיב המערכת

א גוט אויג און איר געוואלדיגע גרויסקייט

אסאך האבן די אידן אין רוסלאנד געליטן פונעם שלעכטן צאר, וועלכער האט גוזר געווען אויף זיי גאר אסאך שלעכטע גזירות. איינע פון זיינע ביטערע גזירות איז געווען די גזירה פון די קאנטאניסטן. אט די גזירה איז געווען ביטער שווער, ממש אומדערטרעגליך. די סאלדאטן פונעם צאר האבן צוגעכאפט יונגע קינדערלעך פון די הויז פון זייערע עלטערן, כדי זיי צו מאכן פאר סאלדאטן אינעם רוסישן מיליטער, דארט זענען זיי געבליבן ביז זיי זענען געווארן בערך פערציג יאר אלט. אסאך פון זיי האבן פארגעסן זייער אידישקייט, וויבאלד זיי זענען פארכאפט געווארן נאך איידער זייער אידישקייט איז איינגעווארצלט געווארן אין זיי, אויך וויבאלד די מיליטער האט געהאט גאר שווערע באדינגונגען. טראצדעם זענען געווען אזעלכע וועלכע האבן זיך יא געהאלטן, און האבן שטענדיג געדענקט זייער הייליגע אפשטאם, ביז זיי האבן זיך צוריקגעקערט פון זייער מיליטער דינסט.

אבער אפילו זיי, כאטש זיי האבן געדענקט אז זיי זענען אידן, פונדעסטוועגן האבן זיי נישט געוואוסט ווער עס זענען זייערע עלטערן, און מערסטנס האבן שוין אויך נישט זוכה געווען אויפצושטעלן א אידישע שטוב. צובראכן און צוקלאפט, האבן זיי זיך ארומגעדרייט איבער די שטעט פון רוסלאנד, ווען עס איז קענטליך פאר יעדן איינעם אז זיי זענען די וועלכע זענען פארכאפט געווארן אינעם מיליטער.

עס ווערט דערציילט, אז איינמאל איז א קאנטאניסט געגאנגען אין וועג, און ער האט געהערט פון אונטער אים ווי צוויי מענטשן באוויינען זיין גורל. די אידן האבן נישט געוואוסט אז ער פארשטייט וואס זיי רעדן, און דעריבער האבן זיי גערעדט וועגן אים הויך אויפן קול. ער האט אבער יא פארשטאנען, און האט זיך אויסגעדרייט צו זיי, און זיי געפרעגט מיט וואונדער: פארוואס באוויינט איר מיין גורל? זעט נאר וואספארא טובה דער אויבערשטער האט געטון מיט מיר, ווייל ווען נישט די גזירה פון די קאנטאניסטן, וואלט דאך השי"ת זוכה געווען צו אזויפיל נחת רוח פון מיר, איך וואלט מקיים געווען אסאך מצוות ווי עס דארף צו זיין. אויך וואלט איך חתונה געהאט און איך וואלט געבוירן קינדער, און אויך זיי וואלטן געווען וואונדערליכע עובדי השי"ת – אט דאס אלעס האט דער אויבערשטער געוואוסט, און פונדעסטוועגן האט ער מוותר געווען אויף דעם אלעם, וויבאלד ער האט פארשטאנען אז דאס איז נישט פאר מיין טובה. אט זעט וויפיל דער אויבערשטער האט מוותר געווען פאר מיינעטוועגן, און איר באוויינט גאר מיין גורל?

פון אט די מעשה זעען מיר, אז ווען א מענטש איז זוכה צו א גוט אויג, זעט ער דאס גוטס פון יעדער זאך, און אויך ווען דער וועלט איז אים חרוב געווארן, פונדעסטוועגן טוט ער אנערקענען אין די חסדים פון השי"ת.

אט די נקודה, האט געפעלט פאר די מרגלים. אין אנהייב פון די פרשה פון די וואך, זעען מיר אין רש"י, אז אינדערצייט וואס זיי זענען ארויסגעגאנגען זענען זיי געווען ערליך. פון די אנדערע זייט, אויפן פסוק "וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ", איז רש"י מפרש, מַה בִּיאָתָן בְּעֵצָה רָעָה, אַף הֲלִיכָתָן בְּעֵצָה רָעָה. זעען מיר אז אויך ווען די מרגלים זענען ארויסגעגאנגען, זענען זיי געגאנגען מיט א שלעכטע עצה. דאס איז וויבאלד יעדער זאך וואס זיי האבן געזען, האבן זיי אנערקענט אינעם נעגאטיוון זייט דערפון, און אט דער סארט בליק האט גורם געווען די בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת.

פון דא דארפן מיר זיך ארויסלערנען און פארשטיין אויף ווי ווייט עס איז וויכטיג צו האבן א גוט אויג, און ווי שטארק מען זאל זיך צוגעוואוינען דערצו.

(עפ"י טיב השיחות – שלח)

טיב הפרשה

קדושת עינים און קדושת המחשבה איז דער יסוד פון א איד

והייתם קדושים לאלקיכם

אין די וואכענדיגע סדרה לערנען מיר איבער די פרשה פון ציצית, די תוה"ק הייסט יעדן איד אנצוטון ציצית און פירט אויס אז די ציצית וועט ברענגען א איד צו די קדושה, זיך צו קענען שטארקן אויף די עבירה פון 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' ווארענענדיג דער 'אשר אתם זונים אחריהם' און דער אויספיר איז אז 'והייתם קדושים לאלקיכם'.

ווען מען איז מדייק אין די פסוקים זעט מען אז צווישן די ווערטער ליגט דא באהאלטן דער יסוד היסודות פון א איד, די וועזן פון א איד, זיין קדושה, זיין טהרה, דער תכלית פארוואס א איד איז דא אויף די וועלט, דער 'והייתם קדושים לאלקיכם'.

דער ענין פון קדושה, פון אפגעהיטענע אויגן, פון א ריינע הארץ, איז נישט בלויז אן 'ענין' - עס איז דער איד אליין.

אז א איד היט זיך אפ און פירט זיך ערליך ווערט ער מקושר צו זיין תכלית, צו הקב"ה, אבער אז ער פירט זיך נישט ערליך איז ער דערווייטערט פון הקב"ה און פארפעלט זיין תכלית אויף די וועלט, ווי די ירושלמי [ברכות א. ה] געבט עס ארויס: אמר רבי לוי, ליבא ועינא תרי סרסורי דעבירה וכו', אמר הקב"ה, אי יהבת לי לבך ועינך אנא ידע דאת לי.

דער רבוש"ע זאגט פאר א איד, אויב דו געסט מיר דיינע אויגן, דיין הארץ, ביסטו מיינער.

אין די נושא פון קדושה איז אויך תלוי די השראת השכינה פון הקב"ה אין א איד, ווי דער של"ה הק' שרייבט אין זיין ספר הק' אין שער האותיות (ק'-קדושה): כתוב 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', ולא כתיב 'בתוכו' אלא 'בתוכם', רצה לומר בתוכיות המקודשים. והלב של אדם נגד קודש הקדשים, ושוריני דליבא הם עינים, ובהם שני אישון כשני הכרובים. דהיינו שרק על ידי שאדם שומר ליבו ועיניו, אז הוא זוכה לעשות להשי"ת מקדש בתוכו, ולהיותו מקום להשראת השכינה, ע"כ.

די נקודה דארף גוט דערהערט ווערן. עס מאכט זיך אמאל אז א איד פירט זיך ווי עס דארף צו זיין, ער איז מקיים אלע מצות, ער איז מדקדק, ער דאווענט דריי תפילות א טאג, ער לערנט, אבער אין דעם ענין איז ער געשלאגן.

דער איד זעט זיך אלץ א פיינער איד אבער ער באגרייפט נישט אז

>>> | המשך אין עמוד ב' |

טיב ההודעות

מען קען הערן שמועס'ן און דרשות
פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער
אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

די אומריינקייט פארטרייבט די שכינה פון אים און די שכינה קען נישט רוען אין אים, ווי דער פסוק זאגט אין דברים [כג. טו] ׳והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך׳ - אז וועגן פריצות און שוואכקייט אין גדרי הקדושה, ווערט מקויים וואס עס שטייט אין פסוק - ושב מאחריך - אז הקב״ה קערט זיך חלילה אוועק פון דעם איד.

מען דארף אלעמאל זיך פירן בקדושה, אבער ביותר שאת דארף מען זיך היטן אין די זומער וואכן ווען עס ברענט און די גאס איז פול מיט פריצות.

אין די צייט ערלויבן זיך די נישט ערליכע צו גיין אויסגעלאסענער רח״ל, און אז מען באגעגנט זיך מיט זיי און מען איז נישט גענוג וואכזאם קען מען חלילה נכשל ווערן אין א ראיה אסורה, און אזא ראיה קען צוברענגען אז מען זאל פארלירן אלעס וואס מען האט, דער קשר מיט׳ן בורא עולם ר״ל, און א איד וויל דאך בלייבן מקושר ומחובר, ווי שטארק ער איז יעצט מחובר ומקושר, וויל ער ווערן נאך און נאך, און וועגן דעם דארף ער זיך אנגארטלען בשמירה יתירה אין די טעג, און איידער ער גייט ארויס אין שטוב זאל ער מאכן ביי זיך א פעסטע החלטה אז ער גייט זיך היטן די אויגן און נישט אויפהייבן די אויגן אין גאס סתם אזוי.

עס מאכט זיך ביי אידן אז מען גייט מיט אויפגעהויבענע אויגן און אז עס קומט א ראיה אסורה קוקט מען אראפ. די צוגאנג דארף זיין אנדערש. מען דארף אראפקוקן שטענדיג און נישטווארטן ביז ווען מען ווערט נכשל חלילה, אזוי ארום קען מען זיך ראטעווען פון אלע ראיות אסורות.

מען זאל נישט מזלזל זיין אין דעם און מפקיר זיין די אויגן. ביי אסאך מענטשן זעט עס אויס ווי א מידת חסידות, אבער עס איז מעיקרי הדינים, און ווי דער הייליגער רמב״ם דרוקט זיך אויס קעגן אזעלכע מענטשן מיט שארפע לשונות אין הלכות תשובה [פרק ד׳ הלכה ד׳] וז״ל: ״המסתכל בעריות מעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אצלה, והוא אינו יודע שראיית העינים עוון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות, שנאמר (במדבר טו, לט) ׳ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם׳, עכ״ל הרמב״ם.

דא איז אויך דאס ארט מעורר צו זיין אויף די אלע טעכנעלאגישע כלים וועלכע זענען אריינגעקומען אין אונזער מחנה, אז מען זאל אוועקשטיין פון זיי, און אז מיר זאלן מאכן אלע ערליי השתדלות נישט צוקומען אין בארירונג מיט דעם, און זיכער זאל מען נישט אריינברענגען א קאמפיוטער אין שטוב אריין ווייל די קאמפיוטער איז ווי א גרוב און די קינדער קענען קומען אין בארירונג מיט דעם און זיך אנזען מיט נישט גוטע זאכן און דאס גייט אריין אין דער מענטשליכער מח און עס גייט נישט ארויס פון איר.

די טעכנאלאגישע כלים האבן שוין געקאסט אסאך קרבנות און נפילות רח״ל. עס קאסט קרבנות סיי ברוחניות, עס פארדארבט די נשמה, און סיי בגשמיות איז עס גורם אלע ערליי צרות, איין ראיה קען אמאל באגלייטן א מענטש אסאך יארן און אים מבלבל זיין.

אין דעם כלל פון נישט גוטע ראיות גייט אויך אריין דער קוקן אין אומריינע צייטונגען און ביכער וועלכע מאכן קאליע די נשמה.

איך האב אמאל געהערט א מורא׳דיגע מעשה וואס געבט א ציפ הערנדיג עד היכן הדברים מגיעים.

אין ירושלים עיה״ק איז געווען צוויי אידן וואס זענען געוואקסן צוזאמען,ביידע האבן געלערנט אין די זעלבע חדר, געדאווענט אין די זעלבע שול, אבער איינער האט זוכה געווען צו האבן חשוב׳ע קינדער, די צווייטנס קינדער זענען ליידער קאליע געווארן.

לימים ווען דער איד איז געווארן אלט האט ער געפרעגט פאר זיין חבר: ווי אזוי קען דאס זיין אז דו האסט אזעלכע פיינע קינדער און איך בין געבליבן מיט אזעלכע קינדער.

זיי האבן גערעדט און גע׳חקר׳נ׳ט און ענדע זענען זיי אנגעקומען צו א שרעקעדיגע מסקנא.

דער שטייגער אין יענע יארן איז געווען, אז דער פיש פארקויפער פלעגט פארקויפן פיש איינגעפאקט אין צייטונג פאפיר. קיין גרויסע פישן אין ירושלים איז נישט געווען, די איינציגסטע פישל וואס מען האט געהאט איז געווען פעטע הערינג פישלעך.

די צייטונג פאפיר איז געווען א זאמלונג פון אלע ערליי צייטונגען, צווישן זיי אומריינע צייטונגען מיט אומריינע בילדער און שרייבעריי.

אינדערצייט וואס דער וואס האט געהאט גוטע קינדער האט אפגעקראצט די פיש פון אידע צייטונג בלעטער און איז ליבערשט אריינגעקומען אין שטוב מיט פעטע און פארשמירטע הענט - אויס מורא אז אפשר וועלן די קינדער זען עפעס וואס זיי דארפן נישט, האט דער צווייטער זיך פארלאזט אז עס איז נישט אזוי געפערליך און מען קען אריינקומען אזוי אין שטוב.

די תוצאה איז ליידער געווען ביטער, אינדערצייט וואס איינער האט זוכה געווען צו גוטע קינדער, האט דער צווייטער זיך געמוטשעט מיט זיי.

עס איז מבהיל על הרעיון ווי ווייט די זאכן גייען, און ווי מען דארף זיך היטן פון יעדע קלייניגקייט, און ווי חז״ל זאגן שוין [כתובות יג. ב] אֵין אפטרופוס לעריות.

אבער אין די זעלבע צייט דארף מען וויסן אז אויך אויב מען איז יא נכשל געווארן זאל ער זיך נישט מייאש זיין פון תשובה, ער זאל שופך שיח זיין פאר הקב״ה, אז הקב״ה זאל מטהר זיין דאס הארץ און עס וועט זיכער מקויים ווערן דער פסוק ׳והסירותי לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר׳.

זאל הקב״ה געבן אז מען זאל זיך קענען היטן די אויגן און דאס הארץ און זיך דערווייטערן פון אן עבירה און זיך קענען האלטן שטארק קעגן אלע נסיונות און דאס וועט אונז ברענגען צום אמת׳ן תכלית, צו ווערן נאנט מיט הקב״ה און זוכה זיין צו אמת׳ע קרבת אלוקים און אז הקב״ה זאל קענען רוען צווישן אונז.

טיב ההשגחה

מעשיות אויף השגחה פרטית

געשריבן דורך לייענערס

אזיל געווען א נשאה - אין זכות פון תפילה בכוונה

מן השמים האט זיך אזוי געפירט אז יעדער נאכט געב איך איבער א שיעור פאר קינדער אין די געגענט וואס כ׳וואוין.

עס רעדט זיך פון שוואכערע יונגלעך און בחורים וועלכע דארפן האבן די קירוב, און איך פראביר זיי מקרב צו זיין אויף ווי ווייט מעגליך.

איין טאג איז געווארן שפעט צום שיעור, איך האב נאך געהאלטן פאר מעריב. וועלנדיג דאווענען מעריב פאר׳ן שיעור, בין איך אריבער צו די שטיבלעך אין מיין געגענט און זיך געשטעלט דאווענען מעריב.

עס איז געווען צען אידן אין דעם שטיבל, אבער עס האט געפעלט א בעל תפילה.

זעענדיג אז זאכן הייבן זיך אן צו שלעפן און זעענדיג אז עס ווערט שפעט צו מיין שיעור האב איך זיך צוגעשטעלט צום עמוד.

די מנין איז אריין אין שוואונג, מען האט געדאווענט געשמאק, אבער נאך שמונה עשרה, ווארטנדיג אויף א מנין צו קדיש, האט זיך עס געשלעפט און געשלעפט, דער ציבור האט נישט אויסגעטרעטן שמונה עשרה.

גאנצע צען מינוט האב איך געווארט ביז ווען עס האט זיך צוזאמענגעשטעלט א מנין.

מען האט געענדיגט דאווענען און איך האב זיך געיאגט צום שיעור.

איך בין געווען נערוועז און אנטוישט אויף די שפעטיגונגען, אבער אין יענע מינוט איז מיר אקעגנגעקומען א יונגער בחור׳ל.

לויט אלע סימנים וואס איך האב געהאט איז דער בחור׳ל געווען א שוואכער בחור, ער האט זיך געדרייט אויף די גאסן. איך האב אים געפרעגט צי ער וויל זיך אנשליסן אין די שיעור. ער האט זיך געפרייט און מיר האבן אנגעהויבן שפאנען אינאיינעם צו די שול, וואו די איבריגע חברים זענען געווען דארט.

ער האט מיטגעהאלטן דעם שיעור און איך האב אנגעקניפט מיט אים א נאנטקייט און ער איז ארויף צוריק אויף די גוטע רעלסן.

איך האב מורא געהאט אז דער לאנגער דאווענען וועט קאליע מאכן, אבער למעשה האט עס נאר געברענגט די פארקערטע.

ווען נישט די לאנגע מעריב וואלטן מיר זיך נישט באגעגנט.

[דערציילט דורך דער בעל המעשה שי׳]

די פאראינטערעסירטע צו מיט טיילן מזכה זיין את הרבים מיט מעשיות פון השגחה פרטית זאל שיקן צו ר׳ שמחה סמואלס אין פקס: 15326517922

בטחון אין השי"ת!

"וַיַּהַס כָּלֵב אֶת הָעָם אֶל מֹשֶׁה, וַיֹּאמֶר: עָלֹה נַעֲלֶה וְיָרַשְׁנוּ אֹתָהּ, כִּי יָכוֹל נוּכַל לָהּ" יג ל

אינעם ספה"ק **באר מים חיים** פון הרה"ק **רבי חיים מטשערנאוויץ זצוק"ל זי"ע** איז ער מפרש דעם פסוק גאר וואונדערליך, ערקלערנדיג די אינערליכע כוונה פון דאס וואס כָּלֵב האט געזאגט און ארויסגעשריגן, שטילמאכנדיג דעם פאלק 'אֶל מֹשֶׁה'. – און מיר ברענגען דא זיין זיסן לשון, וואס מאכט ממש ליכטיג די אויגן, וויאזוי זיך צו איינהאנדלען די **מִדַּת הַבִּטָּחוֹן** אין השי"ת אין יעדן צייט און אין יעדער מצב.

וְזֶה לְשׁוֹן קָדְשׁוֹ: "וַיַּהַס כָּלֵב אֶת הָעָם אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עָלֹה נַעֲלֶה וגו'. כְּלוֹמַר, הִשְׁתִּיק אֶת כּוּלָּם וְהֶרְאָם 'אֶל מֹשֶׁה', לוֹמַר כִּי הֵן זֶה וַדַּאי אֱמֶת אֲשֶׁר תֹּקֶף הָעַמִּים וְחָזְקָם גְּדוֹלָה עַד מְאֹד. אֲבָל הַבִּיטוּ אֶל מֹשֶׁה, וְכִי יֵשׁ דָּבָר בָּעוֹלָם שֶׁיַּעֲמֹד נֶגְדּוֹ, הֲלֹא הוּא הַמְשַׁדֵּד וּמְשַׁבֵּר בְּכֹחוֹ שֶׁל שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ אֶת כָּל מַעֲרֶכֶת הַשָּׁמַיִם וְכוֹכְבֵיהֶם, וּמִכָּל שֶׁכֵּן אֶת כָּל טֶבַע עוֹלָם הַזֶּה. וּמַה עָשָׂה בְּפַרְעֹה וּבְכָל עֲבָדָיו, לְהַכּוֹתָם עֶשֶׂר מַכּוֹת שֶׁלֹּא בְּטֶבַע הָעוֹלָם, וְגָעַר בְּיַם סוּף וַיֶּחֱרַב, וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּתוֹכוֹ, וּכְמַאֲמַר חז"ל (סוֹטָה לָה.): הוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם וְקָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם וְהוֹרִיד לָנוּ אֶת הַמָּן וכו'".

"וְכֵיוָן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה דְּבָרִים שֶׁלֹּא בְּטֶבַע הָעוֹלָם, כִּי אִם בְּמַאֲמַר פִּיו יִתְבָּרֵךְ, וַדַּאי הֲלֹא כָּל הַגּוֹיִם כְּאַיִן נֶגְדּוֹ, כְּאֶפֶס וָתֹהוּ נֶחְשְׁבוּ לוֹ, וְכָל דָּיְרֵי אַרְעָא כְּלָא חֲשׁוּבִין, וּבָזֶה וַדַּאי עָלֹה נַעֲלֶה וְיָרַשְׁנוּ אֹתָהּ וכו'".

"וְהִנֵּה בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִשְׁתִּיק כָּל הָעָם, כִּי מִי מֵהֶם לֹא רָאָה אֶת מַעֲשֵׂה ה' הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּהֶם מֵעֵת צֵאתָם מִמִּצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּמַה יַּעֲנוּ עַל הַדָּבָר מַה שֶּׁלְּמַעְלָה מֵהַטֶּבַע וכו'", ביז אהער פונעם הייליגן באר מים חיים.

פון דא לערנען מיר ארויס, א וויכטיגער יסוד אין די וועגן פון אמונה און בטחון אין השי"ת, וועלכער פירט דער וועלט און קוקט זיך אום אויף דער וועלט אין יעדן רגע, אפילו ווען איינער צוקלאפט זיך זיין קליין פינגער (חולין ז:), 'וְהוּא לְבַדּוֹ עָשָׂה וְעוֹשֶׂה וְיַעֲשֶׂה לְכָל הַמַּעֲשִׂים'. און ער איז דאך דער 'כֹּל יָכוֹל, תַּקִּיף בַּעַל הַיְכֹלֶת וּבַעַל הַכֹּחוֹת כּוּלָּם, און אלע איינוואוינער פון דער וועלט זענען גערעכנט ווי גארנישט אין פארנט פון אים.

און דורכן זיך איינהאנדלען די מדה פון בטחון, 'עָלֹה נַעֲלֶה', וועלן מיר ארויפגיין אויפן גלייכן וועג 'וְיָרַשְׁנוּ אֹתָהּ', און מיר וועלן עס ירש'נען, מיטן זיך דערנענטערן צו השי"ת וואס ער לעבט אייביג, און זוכה זיין צו זיין דָבוּק אין די תורה און אין יראת שמים, מיט גוטע הצלחה ברוחניות ובגשמיות און אין אלע ענינים לטובה, אמן.

***

אין איינס פון די וואכנטעג פון **פרשת שלח תשע"ב לפ"ק**, האט זיך ארויסגעלאזט א חשוב'ער איד פון די איינוואוינער פון ירושלים עיר הקודש צום גָּלִיל הָעֶלְיוֹן, אויסצוגיסן זיין געבעט פארן אויבערשטן אינעם אתרא קדישא 'מירון', ביים ציון פונעם תַּנָּא הָאֱלֹקִי **רבי שמעון בר יוחאי זי"ע**. – וואס דאס אליין וואס זיין נאמען איז '**שמעון**' איז מרמז אז די תפילות וואס מען דאוונט דארט, טראגט מיט זיך א ספעציעלע סגולה, אז עס ווערט אנגענומען און געהערט פארן כסא הכבוד, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ו, ט־י): "כִּי **שָׁמַע** ה' קוֹל בִּכְיִי, **שָׁמַע** ה' תְּחִנָּתִי, ה' תְּפִלָּתִי יִקָּח".

דער עיקר צרה וואס האט געדרוקט אויפן הארץ פון אט דעם חשוב'ן איד, פארנדיג אויף די נסיעה, איז געווען די זעלבע צרה פון נאך רַבִּים וְטוֹבִים מֵאַחֵינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל אין אונזער דור, דור עקבתא דמשיחא, וואס הַיֹּקֶר מַאֲמִיר וכו' (סוטה מט:), זאכן זענען זייער טייער, און עס איז אים געגאנגען זייער נישט גרינג מיטן שווערן עול הפרנסה, צו קענען געבן פאר יעדן איינעם פון זיין פארצווייגטע משפחה, דאס וואס עס פעלט אים אויס.

ער האט שוין פראבירט ארומצופארן איבער די וועלט, ער האט זיך שוין דערוויטערט ביז קיין אמעריקע און קאנאדא, ענגלאנד און בעלגיע, און אפילו ביז צו די ווייטע אפריקע און אוסטראליע... פראבירנדיג אנצוקומען צו די טירן פון גוטהארציגע נדיבים אין אויסלאנד. ער האט זיך געשלעפט פון טיר צו טיר, אבער אן קיין ספעציעלע הצלחה... ווי באקאנט, אז צוליב די אלגעמיינע פינאנציעלע צושטאנד אין די לעצטע יארן, איז אויך די ארבעט [באקאנט אלץ 'שנאָר'] נישט אלעמאל אזוי געלונגען, ווען פאר די עשירים איז נישט אזוי לייכט צו שטיין אינעם פלייץ פון די פילע משולחים...

יעצט, שטייענדיג פאר די חתונה פון איינס פון זיינע קינדער, כן ירבו, האט ער געהאט א גרויסער ספק, צי עס לוינט זיך בכלל אז ער זאל זיך יעצט ארויסלאזן אויף אזא שווערע נסיעה, פול מיט בזיונות, נאכדעם וואס לויט זיין ערפארונג איז דאס נישט זייער א גוט געשעפט, געדענקענדיג אז אין פריערדיגע פעלער איז ער צוריקגעקומען מיט גאנץ קליינע פארדינסטן, וְאֵין הַצָּר שׁוֶֹה בְּנֵזֶק...

און אזוי, צווישן זיינע ספיקות און בלבולים, מיט די גרויסע שוועריגקייטן אין פרנסה, האט ער זיך איין טאג אויפגעהויבן, וועלנדיג אויסגיסן זיין הארץ מיט א הארציגע תפילה ביים ציון המצויינת פונעם הייליגן תנא, און מקיים זיין דאס וואס עס שטייט אין פסוק (תהילים נה, כג) "הַשְׁלֵךְ עַל ה' יְהָבְךָ, וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ".

די נסיעה זעלבסט קיין מירון, איז ביי אים גאנץ א געוועגליכער זאך, וויבאלד ער טוט דאס גאנץ אפט, פארנדיג איינמאל אין א שטיק צייט פונעם סטאנציע וואס איז נעבן זיין הויז, און פון דארט קומט ער אן גלייך צום אריינגאנג פונעם מירונ'ער שטעטל. דאסמאל אבער, האט אים אפגעווארט אן איבערראשונג. אזוי ווי ער איז דארט געשטאנען און געווארט, האט זיך א קליינער אויטא [קאר] אפגעשטעלט נעבן אים, אינעווייניג איז געזעצן אן ערנסטער יונגערמאן, וועלכער פרעגט אים צי ער וויל אפשר פארן קיין מירון. ווען דער איד האט געענטפערט אזיא, האט ער אים מציע געווען אז ער זאל זיך אריינזעצן אינעווייניג און מיטפארן מיט אים. "איך פאר אויך יעצט קיין מירון, און טוֹבִים הַשְּׁנַיִם מִן הָאֶחָד" – האט ער געזאגט שמייכלדיג און מיט א געוואלדיגע הארציגקייט אין זיין שטימע.

דער איד האט זיך זייער געפריידט אויפן לאדענונג, און אזוי האבן זיך די צוויי אידן געטראפן פארנדיג אינאיינעם, מיט גרויס האפענונג, צום הייליגן ציון פון רבי שמעון בר יוחאי, וואו זיי וועלן זיך קענען אויסגיסן דאס הארץ מיט תפילות און תחנונים און מיט דביקות אין השי"ת.

ווי דער שטייגער פון תלמידי חכמים, האט זיך ענטוויקלט צווישן זיי א תורה'דיגע שמועס איבער די פרשה פון די וואך. ווי געזאגט, איז דאס געווען אין פרשת שלח, און דא הייבט אן דער גאסט־געבער דער דרייווער צו זאגן א שטארקע 'ווארט' וואס ער האט געהערט פון זיין רבי'ן, אין נאמען פונעם הייליגן **שפת אמת** זצוק"ל, געברענגט אין זיין ספר אויף די פרשה פון די וואך (שנת תר"מ), ווי פאלגנד:

מיר געפינען אין די וואכעדיגע פרשה, אז די מרגלים האבן מעיד געווען אויף זיך זעלבסט (יג לג): "וַנְּהִי בְעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים, וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם". און **רש"י** איז מפרש: "שָׁמַעְנוּ אוֹמְרִים זֶה לָזֶה, נְמָלִים יֵשׁ בַּכְּרָמִים כַּאֲנָשִׁים", אז די מרגלים האבן געזאגט אז זיי האבן געהערט ווי די ריזן זאגן איינער צום אנדערן, עס זענען דא מורישקעס אין די וויינגערטנער, וועלכע זעען אויס ווי מענטשן. פון די אנדערע זייט, געפינען מיר אין **מדרש** (במדב"ר טז, יא) אז דאס וואס די מרגלים האבן געזאגט 'וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם' איז גערעכנט געווארן פאר זיי אלץ א זינד. ווייל ווער האט זיי דען געזאגט וויאזוי זיי האבן אויסגעזעהן אין די אויגן פון די ריזן, און מעגליך זענען זיי געווען ביי זיך אזוי ווי מלאכים, זע דארט.

לכאורה זעען אויס די מדרשים ווי זיי זענען א סתירה איינער צום אנדערן, ווייל אויב זיי האבן קלאר געהערט מיט די אויערן ווי די ריזן זאגן אז עס זענען דא מורישקעס אין די וויינגערטנער, אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין רש"י, האבן זיי דאך קלאר געוואוסט וויאזוי זיי זעען אויס אין זייערע אויגן, דאס הייסט אז זיי זענען נישט אויס ביי זיי בכלל ווי מלאכים, נאר אזוי ווי מורישקעס. אויב אזוי, וואספארא זינד איז דאס געווען פאר די מרגלים, אינדערצייט וואס זיי האבן קלאר געהערט פון די מויל פון די עֲנָקִים וואס זיי האלטן פון זיי.

נאר, ערקלערט דער הייליגער **שפת אמת** בעומק הענין, אז אין אמת'ן איז אלעס ריכטיג, און ביידע מדרשים גייען זייער שיין אינאיינעם. ווייל אלעס ווענדט זיך וויאזוי דער מענטש קוקט זיך אליין אן, און דער בליק

המשך אין עמוד ד'

וואס ער האט אויף זיך זעלבסט. ווייל אויב איינער קוקט זיך אליין אן אלץ א היישעריק און א שמאטע, און ער שעצט נישט ריכטיג די געוואלדיגע גרויסקייט פון זיין נשמה, מיט א שטארקע בטחון אין השי"ת, דעמאלטס ווערט זיין שוואכקייט פון זיך אליין 'איבערגעגעבן' צו דער וועלכער שטייט אנטקעגן אים, און אויך ער קוקט אים אזוי אן מיט א 'ביטול', אזוי ווי ער אליין איז מזלזל אין זיך זעלבסט...

און דאס איז וואס דער פסוק זאגט, אז וויבאלד מיר זענען געווען אין אונזערע אייגענע אויגן 'כַּחֲגָבִים', אזוי ווי היישעריק, איז ממילא אויסגעקומען דערפון אז 'וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם', אז מיר זענען אויך אזוי געווען אין זייערע אויגן, אז זיי האבן אונז אויך באטראכט ווי מורישקעס אינעם וויינגארטן.

אבער אויב די מרגלים וואלטן זיך געשטארקט, און איינגעווארצלט ביי זיך אין הארץ די גרויסקייט פון א אידיש קינד און זיין דביקות אין השי"ת, זייענדיג שטארק און פעסט מיט זיך, און מיט פעסטע בטחון אין השי"ת, וואלטן זיי אויך גערעכנט געווארן אין די אויגן פון אנדערע אזוי ווי מלאכים! – ווייל פונקט ווי דער מענטש קוקט זיך אליין אן, איז ער גורם אז אנדערע זאלן אים אויך אזוי אנקוקן.

דעריבער פארשטייען מיר פארוואס דאס איז גערעכנט געווארן פאר די מרגלים פאר א זינד, ווייל וויבאלד זיי האבן זיך נישט געשטארקט דאס הארץ און זעל מיט אמונה און בטחון, האבן זיי גורם געווען אז זיי זאלן זיין אזוי ווי היישעריקן אין זייערע אויגן, און דעריבער אויך אין די אויגן פון די עֲנָקִים, **ושפתי פי חכם חן.**

דער איד וועלכער איז מיטגעפארן מיטן חשוב'ן דרייווער, האט זייער הנאה געהאט פונעם טיפן ווארט. און אזוי ווי ער זיצט און טראכט אריין אין די טיפע רייד, וויאזוי אלעס ווענדט זיך אינעם שטארקן בטחון פונעם מענטש ביי זיך אין הארץ, האט דער דרייווער ווייטער צוגעגעבן פון די רייד פון זיין רבי'ן, א פארקערטער ביישפיל, מִצַּד הַטּוֹב:

ביי דוד המלך ע"ה געפינען מיר פונקט פארקערט ווי די מרגלים. ווען דוד המלך האט זיך געשטעלט מלחמה האלטן קעגן 'גָּלְיָת הַפְּלִשְׁתִּי' (שמואל א' קאפיטל י"ז), וועלכער איז געווען א גאר א מעכטיגער און הויכער ריז, באדעקט פון קאפ ביז פוס מיט א ריזיגער פאנצער וואס האט באטראפן **פינף טויזנט קופערנע שקלים**, און אנגעגארטלט מיט א שווערד און א מעכטיגער שפיז, און אלע אידן האבן זייער שטארק מורא געהאט פון אים, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "וַיֵּחַתּוּ וַיִּרְאוּ מְאֹד" (שם יא).

דא גייט דוד ארויס קעגן אים מיט שטארקייט און בטחון, זייענדיג א יונג קינד מיט בלויז א שטעקן און מיט קליינע שטיינדלעך וואס ער האט צוזאמגעקליבן אויפן וועג פונעם טאל, כדי יוצא צו זיין דער חיוב פון השתדלות. און נאר מיט זיין שטארקן בטחון אין ה' אִישׁ מִלְחָמָה, האט דער יונג קינד באזיגט דעם גרויסן ריז, און אים אונטערטעניגט אויף א מורא'דיגן וועג וואס איז אינגאנצן אומפארשטענדליך בדרך הטבע. אנדערש ווי די מרגלים וועלכע האבן אריינגעברענגט א ציטערניש אין די הערצער פון אידישע קינדער, און זענען נישט געווען שטארק ביי זיך, טראכטנדיג ביי זיך אז זיי זענען אזוי ווי היישעריק, און דורכדעם האבן זיי צוגעברענגט אז 'וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם'.

פון דעם לערנען מיר ארויס, אז אלעס ווענדט זיך אינעם מדת הבטחון וואס דער מענטש ווארצלט אריין ביי זיך אין הארץ, און אויב ער שטארקט זיך פעסט מיט אמונה און בטחון, וועט ער אוודאי זען גאר געוואלדיגע און וואונדערליכע ישועות!

די ווערטער האבן וואונדערליך געווירקט אויפן הארץ פונעם איד, שעפנדיג דערפון א געוואלדיגער חיזוק. ער האט גוט פארשטאנען אז דער דרייווער איז געשיקט געווארן צו אים מיט א געוואלדיגע השגחה פרטית, כדי אים צו לאזן הערן דעם וואונדערליכן 'ווארט' פונעם הייליגן שפת אמת, וואס וועט שטארקן ביי אים אין הארץ די מדה פון בטחון, און אים לערנען אז מיטן אויבערשטנ'ס הילף, וועט ער אפילו דורך א קלייניגקייט קענען אנקומען צו א געוואלדיגע מהפיכה אין זיין לעבן...

אנקומענדיג קיין מירון, איז זיין דאווענען געווען אויף גאר א געהויבענע מדריגה, ווען זיין הארץ איז פול מיט בטחון אינעם הייליגן באשעפער, וועלכער פירט אים און שפייזט אים צו יעדער צייט, און מיט א געוואלדיגע בטחון אין דעם גרויסן כח פון א תפילה, און שפירנדיג א שעצונג צו יעדע ווארט פון תפילה וואס ער זאגט ארויס פון זיין מויל, וויסנדיג ביי זיך אז מיר דארפן בלויז ארויסשרייען צום הייליגן באשעפער, ווייל דער אויבערשטער גלוסט צו די תפילה פון א איד, און ער האט אמת'דיג געגלייבט אין דעם.

צוזאמען מיטן געוואלדיגן חיזוק וואס ער האט באקומען מן השמים, האט אויך זיין משפחה באקומען אין דער זעלבער צייט, א ספעציעלן חיזוק אין אמונה און בטחון, וואס האט זיי זייער געשטארקט אין דעם.

טאקע באלד דערנאך, האט די משפחה זוכה געווען צו גאר א געוואלדיגע ישועה, פון אן ארט אויף וועלכע זיי האבן זיך בכלל נישט געראכטן, און זיי זענען בסיעתא דשמיא ארויסגעגאנגעם מִצָּרָה לִרְוָחָה, מיט גרויס הצלחה, לְאֹרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת.

די ספעציעלע טעלעפאן ליניע צו באשטעלן די ספרים פון 'מכון טיב'
פון הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
0733-22-76-09 קלינגט אריין באשטעלט דעליווערי פריי פון אפצאל - ביז צו אייער שטוב!

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-3331109 05276-10455 | shivti11@gmail.com
יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.
Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173